

Yrsa Sigurdardóttir

Iertarea

Traducere din engleză și note de Liviu Szoke

3
TREI

Capitolul 1

Toaletele pentru femei de la demisol erau pustii. Chiuvetele erau uscate și ușile cabinelor goale stăteau întredeschise. Locul arăta așa cum te-ai fi așteptat după șirurile lungi de persoane care își așteptaseră rândul până ceva mai devreme. Coșurile dădeau pe dinafară din cauza șervețelilor de hârtie. Peste tot erau aruncate pahare goale de cola. Conținutul unei cutii imense de pop-corn era împrăștiat pe jos și călcat în picioare de femeile ce topăiseră disperate de pe un picior pe altul, așteptând să le vină rândul.

Stella presupunea că același haos domnea și în toaletele bărbaților și se simți recunoscătoare că nu era sarcina ei să curețe acolo. Mizeria era neobișnuit de mare, dat fiind că două filme rulară cu casa închisă și celelalte filme atrăseseră și ele un public destul de numeros. La chioșcul din foaiier fusese o asemenea îmbulzeală înainte de începerea proiecțiilor și în pauzele dintre ele, că aparatul pentru pop-corn nu mai reușise să facă față, chiar dacă fusese aprovizionat în prealabil, ba chiar și cola dietetică se terminase, spre marea dezamăgire a clienților. Stella se văzuse nevoită să-și muște buza în repetate rânduri ca să

nu le răspundă urât când dădeau vina pe ea pentru asta. Ca și cum ar fi fost obligația ei să facă aprovizionarea sau să urmărească stocul de marfă!

Se opri în ușă, conștientă, dintr-odată, că rămăsese singură aici, singura persoană din toată clădirea.

Liniștea era deplină. Niciun vuiet înăbușit dinspre sălile de proiecție, nici sporovăiala fetelor alături de care lucra acolo. Se oferise să facă ea închiderea, ca de obicei, pentru ca ele să poată prinde autobuzul, și le urmărise prin peretele din sticlă al foaierei în timp ce dispăreau în furtuna de zăpadă de afară. Imediat ce siluetele lor se făcuseră nevăzute în vâlul dens de alb, începuse să-și regrete generoasa ofertă. Nu că motivele pentru care o făcuse ar fi fost în întregime lipsite de egoism. În realitate, nu putuse să reziste să nu se laude că are un iubit — un iubit cu mașină. Și deci nu mai trebuia să-și bată capul din pricina autobuzelor.

Dintr-un motiv sau altul, gândurile i se abătură iar la Snapul pe care-l primise imediat după ce se terminase ultima pauză. Habar n-avea cine era expeditorul — nu era unul din lista ei de prieteni. Firește că ar fi trebuit să-și schimbe cu un secol în urmă setările contului și să-i blocheze pe străinii care-i trimiteau mesaje, îndeosebi că, mai nou, și cei mai în vârstă începuseră să folosească aplicația. Nu era de ajuns că distrugeau Facebookul, acum începuseră să pună stăpânire și pe Snapchat.

Ea era gata să bage mâna-n foc că era vorba despre vreun hodorog bătrân, poate vreunul dintre prietenii mamei sale sau vreo rudă de care uitase de mult. Username-ul nu i se părea deloc cunoscut: *Doar13*. Sau poate că, până la urmă, nu era cineva în vârstă; poate că era

doar un copil care tocmai împlinise treisprezece ani. Lucru care ar fi explicat mesajul bizar.

Snapul era o fotografie de-a ei, în timp ce servea un client cu pop-corn. Nu era deloc o fotografie flatantă: avea o grimasă pe față și trupul ei, mica parte vizibilă, fusese surprins într-o poziție ridicolă. Nu zâmbea și nu stătea într-o postură care să o avantajeze. Instantaneul fusese la fel de misterios precum Snapul în sine. Și tot ce spunea era: *Te văd*. Oricine ar fi fost expeditorul, cu siguranță se aflase în cinema, dar nu venise să o salute. Poate că era vorba de vreun băiat sfios, care nu avea curajul să vină să vorbească cu ea. În fine, mare noroc pe el, căci i-ar fi spus direct unde să se ducă. Avea zero interes să iasă cu ciudați și doar un ciudat i-ar fi trimis un astfel de Snap, fără să i-o ceară.

Ușa se balansează în spatele Stellei. Sistemul hidraulic era defect, așa că, mai întâi, ușa se închise ușor, înainte de a prinde brusc viteză și a se trânti cu un bubuit puternic. Zgomotul reverberă prin tot acel spațiu acoperit cu faianță, răsunându-i în cap și făcând-o atentă la tăcerea de-acolo. Simțise o oarecare neliniște la etaj, însă aici, jos, la nivelul inferior, senzația aceea devenise și mai acută. Cel puțin în foaier puteai vedea prin ferestre sau măcar până unde îți îngăduia ninsoarea deasă, ce cădea fără conținere. Pesemne că vremea era cea care-i mânase pe oameni să se înghesuie, hoarde întregi, în cinema. Stella văzuse deja toate filmele, așa că știa că sunt aiurea. Și totuși în timp ce le urmăreai, puteai uita de condițiile arctice de afară.

Acum însă zăpada părea infinit mai atrăgătoare decât cinematograful pustiu. Stella abia aștepta să ajungă la adăpost, în mașina lui Höddi. Ce dacă era o rablă și

radiatorul era stricat? Tot era mai bine decât în autobuz. La fel stăteau lucrurile și cu Höddi. Nu era chiar un prinț din poveste, dar să fie împreună cu el tot era mai bine decât să fie singură. Pentru Stella era suficient deocamdată, în timp ce continua să caute pe cineva mai acătării. Pe cineva potrivit, cu o mașină suficient de șmecheră cât să le facă pe prietenele ei să moară de invidie. Genul ăsta de iubit căuta ea. Nu pe cineva ca Höddi, pe care trebuia să-l lase întotdeauna undeva în fundal în pozele pe care le posta ea pe rețelele de socializare.

Stella alege cea mai îndepărtată cabină și trase iute de zăvor. În fața cabinelor se aflau un șir de chiuvete și o oglindă enormă, pe toată lungimea peretelui. În special acum, nu voia deloc să se privească în ea: obosită, arătând ca naiba, având o nevoie disperată de o tunsoare, de un vopsit și de un pensat. Cărarea de pe mijlocul scalpului era plină de rădăcini închise la culoare, la fel ca dungile de pe capota mașinii lui Höddi, care le imitau pe cele de pe mașinile de curse. Greșos, ce mai. Înainte de a coborî la nivelul de dedesubt, se oprise lângă silueta decupată din carton a unei stafii ce făcea reclamă unui film horror care rula pe ecranul numărul unu. Avusese de gând să le trimită prietenelor sale un Snap cu ea stând lângă acea stafie, dar se răzgândise până la urmă, căci nu voia ca ele să vadă starea jalnică în care se afla momentan. În plus, era destul de înspăimântător să stea lângă imaginea aceea sinistră, deși știa că nu e vorba decât de o bucată de carton. Urma să facă poza altă dată, într-un moment mai bun al ei și când aveau să fie și alți oameni prin preajmă. Spera ca salariul să și-l încaseze la timp, căci avea de gând să-și facă programare la un salon exact pe data de întâi a lunii. Păcat că era al dracului de scump să-ți faci părul să arate bine.

Stella își dădu jos chiloții și urină, ghemuită deasupra vasului de toaletă. Cine știe ce microbi puteau lăsa în urmă cei care veneau să vadă un film la cinema. N-avea de gând să devină una dintre târfele alea care capătă vreo boală venerică. De care apoi i-ar fi fost imposibil să scape.

Peste ropotul jetului de urină, auzi cum se deschide ușa de la toalete. I se făcu pielea de găină pe coapsele goale și încremeni de spaimă. Cine naiba putea fi la ora asta? Să se fi întors cumva una dintre fete? Dacă era așa, cum reușise să intre? Oare uitaseră să încuie ușa în urma lor? Gândurile îi zburară din nou la acel Snap. Nu cumva era însuși *Doar13*?

Un bubuit puternic îi dădu de știre că ușa se închisese la loc. Stella își ținu răsuflarea, căznindu-se să audă dacă persoana intrase înăuntru. Poate că era doar un paznic, sosit mai devreme la lucru, ca să verifice toate zonele. Dar n-avea ea norocul ăsta. Scârțâitul unor pantofi o avertiză că nu mai era singură.

Ropotul se redusese la doar câțiva stropi, ce cădeau în același timp cu pașii de afară. Pesemne că era o femeie. Trebuia să fie o femeie. Altminteri, ce-ar fi căutat un bărbat în toaleta femeilor dintr-un cinematograful gol la o asemenea oră din noapte? Că doar toaleta bărbaților n-avea cum să fie plină. Stella își înfrână impulsul de-a striga cine-i acolo. Întinse mâna după rola de hârtie igienică, rupse câteva bucăți de pe rolă cât de ușor putu și se șterse, apoi se ridică în picioare, trăgându-și pantalonii pe ea. Acest lucru o făcu să se simtă ceva mai bine, sau cel puțin nu la fel de expusă. Însă senzația aceasta dispăru aproape instantaneu.

Doi pantofi se iviră sub ușa de la cabină. Păreau a fi ghete de fapt, suficient de mari ca să-i aparțină unui

bărbat. Stella își apăsă palmele peste gură, ca să-și înăbușe un țipăt. De ce stătea bărbatul acolo? Picioarele nu se clinteau din loc; deținătorul lor rămăsese nemișcat, de parcă avea în față ușa de la intrare a unei case și se pregătea să sune la ea. Un gând nu prea departe de adevăr, dat fiind că-n clipa următoare se auzi o bătaie puternică în ușa cabinei. Fata se holbă neajutorată la suprafața goală din fața sa, de parcă aceasta ar fi putut-o lămuri ce se întâmplă.

Exact atunci îi vibră telefonul, făcând-o să-l scoată din buzunar cu o mână tremurătoare, aproape scâpându-l pe jos când văzu că mai primise un Snap de la *Doar13*. Înainte de a-și putea înfrâna gestul, deja atinsese ecranul și deschisese mesajul primit. Își înăbuși un țipăt când imaginea îi apărui în fața ochilor: arăta o ușă închisă, precum cea de la cabina în care se afla ea. De bună seamă că era vorba de aceeași ușă, singurul lucru care o despărțea de expeditor. Sub poză nu scria nimic.

Încă o bătaie puternică în ușă. Stella se chirci de frică, lovindu-se atât de tare de toaletă, că genunchii i se îndoiră sub ea.

— Cine-i acolo?

Niciun răspuns. Bolborosise cuvintele înainte să se poată opri. Glasul îi păru slab, jalnic, deloc tipic pentru ea. Stella obișnuia să fie liderul haitei. Puternică. Și hotărâtă. Fără milă față de mămăligile care se smiorcăiau cum făcea ea acum.

De data asta bătaia în ușă fu atât de puternică, încât o făcu să se zgâlțâie în balamale. Când privirea îi căzu pe zăvorul firav, Stella își dădu seama pe loc că îi putea oferi o slabă protecție. Simți că amețește în timp ce se uită panicată în jur, după ceva, orice, care să o poată salva. Rola

de hârtie și suportul acesteia. Un coș de plastic cu capac. Vasul cu apă al veceului, prins în perete, pe care i l-ar fi putut azvârli în cap bărbatului în caz că acesta ar fi intrat cu forța peste ea. Numai că ea n-ar fi fost în stare să-l smulgă din perete. Apoi își aduse aminte de telefonul pe care continua să-l strângă în palma transpirată. Să sune la serviciul de urgență? Sau pe Höddi? Dacă acesta era deja pe drum, nu cumva se afla mai aproape decât polițiștii?

Dar fu scutită de luarea unei decizii. Bărbatul se izbi cu forță de ușa cabinei, zăvorul se rupse și ușa se lovi cu putere de capul Stellei, aruncând-o pe spate, cu brațele în lături, amețită, pe vasul de toaletă. Luptându-se cu greața, se sforță să privească în sus, spre chipul atacatorului. La început i se păru că acesta rămăsese ascuns în umbră, atât de negru era acel chip. Îi luă o clipă să priceapă că se uita de fapt la o mască Darth Vader lucioasă, acoperită, în partea de sus, de gluga unei canadiene. Ochii bărbatului o priveau prin fantele ovale, așa încât Stella nu putea citi expresia din spatele măștii. O mână învelită în mănușă se repezi și-i smulse telefonul. În timp ce bărbatul își făcea de lucru cu el, Stella se rugă să fie vorba doar de un hoț. Cu mare plăcere i-ar fi dat telefonul. Și tot ce-avea prin buzunare. Ba chiar și tot ce ar fi încasat la final de lună. Poșeta. Absolut orice. Atât timp cât o lăsa în pace și n-o atingea nici cu un deget.

— Măi, măi.

Glusul bărbatului era bizar, nu foarte diferit de al lui Darth Vader. Răgușit, ca și cum gâtul i-ar fi fost căpușit cu șmirghel. Pesemne că masca venise la pachet cu un sistem ieftin de schimbare a vocii. Bărbatul îndreptă telefonul spre ea, ca și cum ar fi vrut să-i facă o poză cum stătea pe toaletă. Pe obrajii fetei începură să curgă șiruri

de lacrimi. Ce era în capul lui? De ce ar fi vrut un hoț să facă o poză sau o filmare cu proprietara telefonului?

— Acum, vreau să dai tot ce ai mai bun.

— Ce?

Stella se lăasă să alunece pe vasul de toaletă până ce coloana vertebrală i se lipi de perete și suprafața dură, rece ca gheața, pe care o simțea prin puloverul subțire, o făcea să tremure și mai tare.

— Spune că-ți pare rău.

Ea nici măcar nu încercă să se împotrivească, ci făcu tot ce-i stătu în puteri să-și ceară scuze cum trebuie, în pofida suspinului care încerca să-și facă loc în sus, pe gâtul ei!

— Au. N-a fost suficient de bine. Deloc convingător, aș spune. Poți mult mai mult.

Stella încercă încă o dată. Și încă o dată. Repetă cuvintele „Îmi pare rău“ până ce începură să-i sune ciudat, ca și cum n-ar fi fost niște cuvinte adevărate. Însă părea că nimic nu-l putea mulțumi pe bărbat.

Și, din pricina asta, ea trebuia să plătească un preț.

Capitolul 2

— Avem nevoie de un ecran mai mare.

Până la urmă, unul dintre polițiștii din sala operativă rostise cu glas tare ce gândea toată lumea. Încă de când fusese pornită filmarea, grupul strâns acolo își tot trăsesese scaunele cât mai aproape de peretele pe care înregistrarea făcută de camerele de supraveghere din cinematograful rula pe un ecran ridicol de mic.

Erla, care stătea cocoțată pe masa aflată cel mai aproape de ecran, privi în jur iritată.

— Încercați să vă concentrați. Calitatea e atât de proastă, că un ecran mai mare nu ne-ar ajuta prea mult. Dar dacă vă deranjează atât de tare, puteți lăsa o cerere în cutia pentru sugestii.

Bărbatul nu mai scoase o vorbă și Huldar cunoștea motivul: Erlei nu-i convenea deloc când cineva din echipă îi răspundea înapoi. Era o șefă OK din multe puncte de vedere, însă n-o atrăgea deloc aspectul legat de relațiile cu oamenii. El nu credea sub nicio formă că dorința de-a avea un ecran decent în sala operativă și-ar fi găsit locul în cutia pentru sugestii; aflaseră cu toții, pe

pielea lor, că acea cutie nu era de fapt nimic altceva decât un cimitir pentru plângeri.

— Iată-l că vine.

Erla își îndreptase iar atenția către filmare.

— Acolo. Priviți stafia aia din carton sau ce naiba e.

Toate privirile rămăseseră lipite de colțul ecranului care era dominat de panoul acela de reclamă. Fata tocmai trecuse pe lângă el cu foarte puțină vreme înainte, zăbovind ca să se strâmbă puțin în timp ce era ocupată cu telefonul, făcându-și câteva selfie-uri, apoi ieșind din raza de acțiune a camerei. Potrivit Erlei, aceea fusese ultima oară când fata apărea clar pe vreuna dintre înregistrări. La nivelul de dedesubt, unde erau toaletele, nu se afla nicio cameră de supraveghere și nici lângă scările care duceau acolo. Judecând după ora indicată pe înregistrare și după videoclipurile trimise de pe telefonul fetei, probabil că fata se îndrepta deja către toaleta femeilor în acel moment.

O siluetă încețoșată se materializă brusc din spatele figurinei din carton și toată lumea se repezi în față, ca să vadă mai bine despre ce era vorba. De bună seamă că era vorba de atacator. Calitatea era slabă, așa cum subliniasă și Erla, însă, de îndată ce silueta deveni vizibilă în întregime, își dădură cu toții seama că acest aspect era irelevant; pur și simplu ar fi fost imposibil să-l identifice chiar și în cazul în care imaginea ar fi fost HD. Atacatorul purta o canadiană lălăie închisă la culoare, cu gluga trasă pe cap, iar fața îi era acoperită de o mască Darth Vader. În plus, era îmbrăcat cu pantaloni închiși la culoare vârați în ghete și în mâini avea mănuși negre. Bărbatul dispăru din cadru în aceeași direcție ca și Stella.

— Și iată-l. S-a ascuns în spatele acelei reclame idioate și-a așteptat-o acolo pe fată.

Erla puse înregistrarea pe pauză. Așa că rămaseră cu toții holbându-se la imaginea încremenită a fantomei din carton și a foaierului gol.

— Trebuie să verificăm toate înregistrările de când s-a deschis cinematograful, ca să încercăm să ne dăm seama la ce oră a sosit. Așa măcar putem fi naibii siguri că n-a venit acolo purtând acea mască pe față.

Erla se ridică și se întoarse cu fața spre ei.

— Nu va fi ușor. Potrivit celor de la cinema, ieri au vândut puțin peste o mie șase sute de bilete. Au deschis la două, ca-n fiecare duminică, și nu se știe când a intrat bărbatul în clădire. Poate că a venit la prima proiecție și a rămas ascuns acolo până la închidere, și nu neapărat în spatele fantomei de carton. Va trebui să examineze cineva înregistrările ca să stabilim un interval de timp.

Toți își vârâă capul între umeri, inclusiv Huldar, rugându-se în tăcere să nu cadă în sarcina lor această treabă. De unde stătea Erla, pesemne că arătau cu toții precum un grup de copii interpretând roluri de statui muzicale. Femeia se încruntă la ei.

— Cineva va trebui să verifice și biletele vândute. Nu se întâmplă prea des ca oamenii să meargă singuri la cinema, așa că vom avea nevoie de o listă cu toți acei clienți care au cumpărat bilet pentru un singur loc. Dacă reușim să stabilim când a sosit tipul, e posibil să mai eliminăm din ei verificând cine a cumpărat un singur bilet de la casa de bilete în acel moment. Dacă a plătit cu cardul. Dacă a plătit cu bani gheață, ne-am ars.

— Dar poate că a cumpărat biletul online. Mai din timp.

Ca de obicei, Gudlaugur deveni roz la față în clipa în care deschise gura. Stătea lângă Huldar, care dădu încurajator din cap spre el. Cei doi formau o mică echipă în cadrul echipei mari, împărțind același birou și stând față în față, în spațiul deschis pentru birouri, și de obicei li se ofereau sarcini asemănătoare. Existau momente când Huldar ar fi preferat să facă echipă cu un polițist ceva mai experimentat, însă ajunsese să aprecieze calitățile tânărului. Acesta putea fi remarcabil de perspicace când nu lăsa să-i stea în cale respectul de sine scăzut și sfiala-i caracteristice.

— Adică... biletele nu se vând doar la cinema. Știți voi... prin urmare...

Huldar interveni când Gudlaugur începu să se bâlbâie:

— Dacă atacatorul le-a cumpărat online, ar fi putut foarte bine să cumpere două bilete, ca să sară mai puțin în ochi. Probabil s-a gândit că vom verifica vânzările de bilete, mai ales pe cele pentru un singur bilet. Dar, dacă l-a cumpărat într-adevăr online, a plătit cu cardul, ceea ce e un avantaj. Sau va fi, după ce vom obține numele unor potențiali suspecți.

Intervenția lui nu îmblânzi absolut deloc încruntătura Erlei. Când aceasta vorbi, i se adresă lui Gudlaugur, nu lui Huldar. Nimic nou: relația lor rămăsese încordată de când fuseseră amândoi târâți în ancheta internă legată de acuzațiile potrivit cărora ea îl agresase sexual pe Huldar. Deși nu se luase niciun fel de măsură, experiența respectivă le lăsase amândurora un gust amar. De atunci, Erla se comporta ca și cum el nici nu exista, fără ca măcar să privească vreodată în direcția lui sau să-i vorbească ea mai întâi, dacă putea evita acest lucru. Huldar nu știa

sigur dacă ei îi era teamă că interacțiunea lor ar fi putut fi interpretată greșit sau pur și simplu nu mai suporta să-l aibă în fața ochilor. Lui, personal, tot acest proces i se părea de-a dreptul chinuitor, deși, privind în urmă, pesemne că meritase toată bătaia de cap. În sinea lui, era de-a dreptul ușurat pentru faptul că evitase toate consecințele neplăcute după ce i-o trăsese șefei. Nu mai era nevoie să îndure discuții stânjenitoare, în care să-i scape, involuntar, că noaptea petrecută împreună fusese de fapt o greșeală.

Expresia Erlei deveni și mai furioasă.

— Știu și eu că biletele se vând și online. Totalul pe care l-am menționat includea și vânzările online. Dar, dacă atacatorul nu e un dobitoc absolut, atunci mai mult ca sigur că a plătit cu bani gheață. Deocamdată, acesta va fi punctul nostru de pornire, deși firește că vom verifica și plățile efectuate online. Ești mulțumit acum?

Erla îl fixă cu privirea pe Gudlaugur, care începu să se foiască în scaun. Tânărul încuviință din cap.

— Bun. Dacă nu, poți veni în față și să preiei tu conducerea ședinței.

Toată lumea, cu excepția lui Gudlaugur și a lui Huldard, izbucni în râs.

Erla nu schiță nici măcar un zâmbet. În schimb, luă telecomanda și selectă următorul clip, apoi apăsă iar butonul „Play“.

— Aici îl vedem părăsind clădirea. După cum vă dați seama, e puțin probabil să avem de-a face cu o victimă în viață.

O altă imagine apăru pe ecran. De data asta, aveau în fața ochilor o pereche de uși de sticlă pe care Huldard le recunoscuse a fi ieșirea de urgență a cinematografului,

folosită mai ales de fumători, precum el, în timpul pauzelor. Polițistul care vizionase filmările împreună cu Erla, ceva mai devreme, de dimineață, afișă o expresie care nu prevestea nimic bun.

Silueta înveșmântată în negru își făcu apariția în cadru, cu spatele la cameră, târând de gleznă trupul nemișcat al Stellei. Brațele tinerei îi atârnavă pe lângă cap, părul lung răsfirându-i-se printre ele. Puloverul i se ridicase, scoțând la iveală abdomenul gol și o bucățică abia vizibilă din sutien. Bărbatul se opri lângă ieșire, lăsând piciorul fetei să cadă; acesta ateriză greu pe podea. Se pregătea să ridice bara grea de metal a ușii, dar șovăi și aruncă o privire scurtă înapoi spre fată.

— Hei! exclamă unul dintre polițiștii din primul rând, arătând cu degetul spre ecran. Uitați! Fata s-a mișcat.

Erla puse înregistrarea pe pauză. Dacă expresia ei fusese sumbră până acum, acum părea că îi aparține, fără urmă de îndoială, unei nebune.

— Credem că fata a scos un zgomot. Poate că începuse să-și revină. Doar dacă n-a fost vorba de vreo zbatere finală, înainte să moară. În orice caz, nu mai contează. Priviți, zise ea, apoi apăsă „Play“ din nou.

Echipele începu iar să urmărească, ținându-și cu toții răsuflarea, în timp ce bărbatul se apropie de fată și-o împunse cu piciorul drept. Abdomenul ei gol tremură ușor, de parcă ar fi fost străbătut de un spasm, iar degetele de la o mână i se mișcară, convulsiv. Bărbatul își răsuci capul, cercetând ce se afla în jurul lui, apoi porni direct către un stingător fixat pe perete, pe care-l desprinse și cu care se apropie de fată.

— Căcat.

Lui Huldar nu-i păsa că gândească cu glas tare. Ba chiar își adună curajul să continue să privească. Lângă el, văzu cum Gudlaugur mijise ochii până când se transformaseră în niște fante extrem de înguste; însă, la fel ca restul, continuă să privească în timp ce bărbatul înălța cilindrul greu și-l izbi cu o forță brutală de capul fetei. Un spasm violent cutremură trupul fetei. După aceea nu mai mișcă deloc.

Bărbatul deschise apoi ușa, o înhăță pe fată de gleznă și o târî peste prag, unde se opri puțin ca să facă cu mâna înspre camera de supraveghere. Apoi dispăru în ninsoarea deasă, târând-o pe fată după el.

Ușa rămăsese deschisă. Pe podea se zărea o dâră lată, închisă la culoare.

Gudlaugur se ridică de la calculator, trecându-și mâna prin părul blond.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Vrei și tu?

Avea chipul cenușiu și Huldar înțelegea perfect motivul. În pofida faptului că el însuși era trecut prin multe, tot îi venea greu să facă față violenței extreme și crimei. Unii polițiști deveneau insensibili, alții nu se puteau obișnui niciodată. Timpul avea să spună de care parte urma să se afle Gudlaugur.

— Da, te rog. Neagră.

Deși adevărul era că i-ar fi prins bine ceva mai tare.

Gudlaugur nu părea dornic să se urnească și să se ducă după cafea. Poate că și el ar fi vrut ceva mai tare.

— Crezi că o cunoștea sau a fost un atac întâmplător?

— Cred că probabil o cunoștea, judecând după felul în care a făcut-o să cerșească iertare. Dar nu putem lua

nimic ca atare. Poate că ea n-a făcut decât să-i vândă ceva greșit la chioșc.

Nu era nevoie ca Huldar să-i explice mai multe: Gudlaugur cunoștea tot atâtea despre caz ca el, din moment ce văzuse și el Snapurile oribile care fuseseră trimise de pe telefonul Stellei către toți urmăritorii ei. După ce vizionaseră înregistrările camerelor de supraveghere, echipei de anchetă i se arătaseră Snapurile; filmări scurte, cu ea spunând că-i pare rău, din nou și din nou, cu o disperare crescândă, deși nimeni nu putea bănuși în legătură cu ce anume își cerea iertare fata.

Ultimul Snap, pe care Huldar ar fi preferat să nu-l fi văzut, arăta capul Stellei fiind izbit în mod repetat de vasul toaletei. Singura părțică vizibilă a atacatorului era mâna înmănușată ce o ținea pe față de păr. Din fericire, rezoluția filmulețelor fusese și mai granulată decât cea a înregistrărilor făcute de camerele de supraveghere, din moment ce acestea rula pe ecranul mic al unui telefon. Poliția se văzuse nevoită să apeleze la această metodă deocamdată, pentru că se părea că era imposibil să salvezi mesajele de pe Snapchat după ce acestea erau vizionate. Se făceau eforturi să se obțină filmările originale direct de la Snap, firma care deținea aplicația de mesagerie. Doar atunci aveau să le poată vedea la rezoluție maximă. Chiar și așa, calitatea slabă nu atenua țipetele ascuțite și gemelele fetei, care deveniseră tot mai stinse, până amuțiseră de tot. Sub niciun chip Huldar n-avea de gând să se ofere voluntar ca să vizioneze versiunile high-res când acestea aveau să le parvină.

Până la scurta introducere de mai devreme, el nu știuse mai nimic despre această aplicație. Dacă înțelesese corect, fiecare Snap, precum cele trimise de pe telefonul

Stellei, putea fi vizionat doar de două ori de către destinatar, iar după ce era vizionat de toți destinatarii, acesta se autodistrugea. Deci dacă voiai să-l vizionezi de două ori, trebuia să o faci imediat. După aceea, Snapul dispărea pentru totdeauna și pur și simplu nu mai exista nicio modalitate să-l recuperezi. Nici măcar când era un caz de competența poliției sau o chestiune de securitate națională. Era un noroc chior că atât de mulți urmăritori primiseră clipuri de pe telefonul Stellei. Poliția reușise să dea de urma unora dintre prietenii ei în noaptea respectivă, întrebându-i dacă o urmăreau pe Snapchat, apoi le confiscase telefoanele dacă răspuseseră afirmativ. Fusese o chestiune crucială să se asigure că nu toate contactele ei îi vizionaseră Snapurile, așa încât să nu se autodistrugă. Telefonul Stellei încă nu ieșise la iveală. Nici urmă de semnal în rețea, așadar poliția presupunea că atacatorul scăpase de el pe undeva. Din moment ce nu părea să fie deloc prost, era puțin probabil să-l mai aibă la el, darămite să-l mai și țină pornit, riscând să i se ia urma.

— Cum crezi că s-a simțit iubitul ei după ce-a văzut asta?

Gudlaugur tot nu se mișcase din loc, părând să fi uitat cu totul că se oferise să se ducă după cafea.

— Devastat. Nici nu mă mir că e în stare de șoc.

Tânărul se ducea să o ia pe Stella, când începuse să primească acele Snapuri. Pe unul dintre ele îl văzuse în timp ce aștepta la semafor, în trafic, și crezuse că e vorba de o glumă proastă. Apoi începuse să creadă că fata îl înșelase și că acesta era felul ei de a-și cere iertare, deși nu putea să-și dea seama de ce o făcea așa, într-o toaletă.

În momentul în care a primit și ultimul Snap, băiatul ajunsese la concluzia că nu era vorba nici de o glumă, nici